א וטוש"ע א"ח סי" הד סעי' ד]: סעי' ד]: מיי' פ"ה מהל' דעות

:סל״טן בו ב מיני מכ״א מהלכום

סמג לאוין קכז טוש״ע או״ח סי׳ רמ סעיף יא וטוש״ע אה״ע סימן כה

:סעיף ס

מו ד טוש"ע או"ח סי

רמ סעיף טו:

שאין כל האלבעום שוום. אבר תשמיש ומתוך שאין תשמישו של זה נוח מצוה וגם תשתכר בה: **אוכל פירוח ולא שכר.** הלוה מעות חבירך מעות על הקרקע לאכול פירות בנכייתא בזול שתנכה לו

לחבירך על קרקע לאכול פירות בנכייתא בזול [שתנכה] לו דבר מועט מן הדמים כמשכנתא דסורא (ב"מ דף סו:) והיינו ריוח גדול וגם מצוה היא שיש לו ללוה שכר ריוח שלריך למעות לסחורה: דלא סיגני בלה ק"ש. שוהו מנהג דארמאין: וא"ד. על מטה ארמית ממש משום מעשה דרב פפא שהיתה ארמית אחת חייבת לו מעות ונכנס בביתה לגבות הימנה חנקה את בנה ונתנתו על המטה וכשנכנס רב פפא אמרה לו שב על המטה עד שאביא מעותיך וכן עשה כשבאתה אמרה לו המתה את בני וברח לו מן המדינה: לא סינסוב גיורפא. משום דאמרינן גיורא עד עשרה דרי לא תבזי ארמאה באפיה (סנהדריו לד.): מפני שהשטן מרקד. לאו דווקא אלא משוגע כדמפרש לקמן: וביומי ניסן. שהלמחים עולין וגם לבו ונוגח: ריש מורא בדיקולת. רבותה היה אפילו כשראש השור בתוך הסל שהוא אוכל בו וטרוד באכילתו: שדי דרגא. פן יעלה אחריך: ניוהא דמורא. לחש על השור שלא ינגחנו כך פירש רבינו. ונראה בעיני שאינו לחש אלא גערה שגוער בו בלשון הזה להבריחו מעליו או כדי שיעשה מלאכה וכן כולן: ניזהא. גערה: ניוהא דארבא. כדי למושכה בחבל ולהוליכה לנהר: אמר אביי עור ודג כו'. לקמן מפרש להו ואזיל: משכא דללא. הישן על העור קודם שתגמר עבודתו. לללח הוח עבדן כדחמרי׳ בב״ב (דף ה.) ארבעה לנלא וארבעה לנללא: חמימי שדה עליה. חם רגיל לשפוך מים חמין יותר מדאי על בשרו: מאן דמחוור לבושיה. ולביש להו מקמי שמנה יומי דאכתי לא מטו שמנה יומי שכיבסן הנהו כנים הדרי ואיכא בהו חיותא וקשין לדבר אחר לרעת: בהכרא. בחושך: דחד הוי בעל דינך וחרי. לסחדו עלך ויחלקו בין שלשתן ומתוך שנאה שנחלקת עמהן יעשו עליך קנוניא זו לתבוע ממך: על המקח. לקחור אל מעמוד והמוכר ישראל הוא ואין לך דמים לקנות המקח ונמלא מפסידו חנם שלא יקחנו אחר מאחר שאתה מהפך בו: בנדה דאורייתא. קודם שהחמירו על עלמן לישב שבעה נקיים ואפילו רואות כל שבעה טובלות בליל שמונה ומשמשות ואל תזקק באותו הלילה הואיל והיום ראתה והוחזק מעין פתוח דילמה שפעה זיבה בשעת תשמיש: שמא מפחת. ותחתיה חלל מלא מים: בנחמני. אביי ולפי שגידלו רבה בר נחמני קרוי כן:

שאין כל האלבעות שוום. אבר תשמיש. שלא יהא תשמיש זה טוב לה כרחשון ותזלול בו: מצוה וגוף גדול. אם תרצה לעשות מצוה לה כשל ראשון חשנא אותו: מלוה וגוף גדול. אם תרלה לעשות וגם חשתכר בה שיגדל ממוכך: אוכל פירום ולא שכר. הלוה

דבר מועט מן הדמים והיינו ריוח גדול וגם מצוה היא שיש ללוה שכר ריוח שלריך למעות ולסחורה: דלה סיגני בלה ק"ש. שוה מנהג הארמאין: איכא דאמרי. אל תשב במטה ארמית ממש משום מעשה דרב פפא שהיתה ארמית אחת חייבת לו מעות ונכנס מדי יום יום בביתה לגבות הימנה יום אחד חנקה את בנה ונתנתו על המטה וכשנכנם רב פפא אמרה לו שב עד שאביא מעותיך וכן עשה כשבאתה אמרה המתה את בני וברח מן המדינה: וביומי ניסן. שהלמחים עולין וגם לבו בהן ונוגח: בדיקולת. בטרסקל שהוא אוכל בו: ניוהא (א) דמורא. ש לחש על השור שלח ינגחנו: אמשכא דללה. הישן על עור בבית העבדנין קודם שתגמר מלאכתו: **המימי דהמימי** דשדה עילויה. חם רגיל לשפוך עליו מים חמים יותר מדאי על בשרו: מאן דמחוור לבושי'. ולביש להו מקמי ח' יומי דאכתי לא מטי ח' יומי דאשלחינהו הנהו כנים הדרי ואכתי איכא בהו חיותא ואכלי ליה וקשין לדבר אחר: בהדי מלתא. דהוה חד בעל דינך ותרי ליהוי סהדך: ובנדה דחורייתה. קודם שהחמירו על עלמן לישב ז' נקיים וטובלת ביום שפסק המעיין אל תוקק באותו לילה הואיל והיום ראתה והוחזק מעיין פתוח דילמא שפעה זיבה: שמא תפחת. ותחתיה חלל מלא מים:

שאין כל אצבעות שוות מצוה וגוף גדול 🌣 אוכל פירות ולא שכר מצוה וגוף מהור נושא אשה ולו בנים ארבעה דברים צוה רבינו הקדוש את בניו אל תדור בשכנציב משום דליצני הוו ומשכו לך בליצנותא יואל תשב על מטת ארמית איכא דאמרי דלא תיגני בלא קרית שמע ואיכא דאמרי דלא תינסב גיורתא ואיכא דאמרי ארמאית ממש ומשום מעשה דרב פפא ואל תבריח עצמך מן המכם דילמא משכחו לך ושקלי מגך כל דאית לך ואל תעמוד בפני השור בשעה שעולה מן האגם מפני שהשמן מרקד בין קרניו אמר רבי שמואל בשור שחור וביומי ניסן יתני רב אושעיא מרחיקין משור תם חמשים אמה משור מועד כמלא עיניו תנא משמיה דרבי מאיר ריש תורא בדיקולא סק לאיגרא ושדי דרגא מתותך אמר רב ניזהא דתורא הז הז ניזהא דאריה זה זה ניזהא דגמלא דא דא ניזהא דארבא הילני הייא הילא והילוק הוליא אמר אביי עור דג וכום חמין וביצים וכנים לבנים כולן קשין לדבר אחר עור מאן דגני אמשכא דצלא דג שיבומא ביומי ניסן כוס שיורי כסא דהרסנא חמין חמימי דחמימי משדרו עילויה ביצים מאן דמדרך אקליפים כינים לבנים מאן דמחוור לבושיה ולא נמיר ליה תמניא יומי והדר לבוש לה בריין הנך כינים וקשין לדבר אחר אמר רב פפא ביתא גזיימס בים וקשין גו בר אחר אמר רב פפא ביתא דאית ביה שוגרא לא ניעול בה איניש בלא מסני מאי מעמא משום דשונרא

קטיל לחיויא ואכיל ליה ואית ביה בחיויא גרמי קטיני ואי יתיב לה גרמא דחיויא אכרעיה לא נפיק ואסתכן ליה איכא דאמרי ביתא דלית ביה שונרא לא ניעול ביה איניש סבהכרא מאי מעמא דילמא מיכריך ביה חויא ולא ידע ומסתכן ג' דברים צוה ר' ישמעאל בר' יוסי את רבי (מק"ש סימן) אל תעש מום בעצמך מאי היא לא תיהוי לך דינא בהדי תלתא רחד הוי בעל דינד ותרי סהדי סואל תעמוד על המקח בשעה שאין לך דמים אשתך מבלה אל תוקק לה לילה הראשונה אמר רב ובנדה דאורייתא הואיל והוחזק מעין פתוח דילמא משכה זיבה שלשה דברים צוה רבי יוסי בר' יהודה את רבי באל תצא יחידי בלילה ואל תעמוד בפני הגר ערום ואל תכנם למרחץ חדש שמא תפחת עד כמה אריב"ל עד י"ב חדש ואל תעמוד בפני הנר ערום דתניא יהעומד בפני הנר ערום הוי נכפה ייוהמשמש ממתו לאור הנר הויין לו בנים נכפין ת"ר המשמש מטתו על מטה שתינוק ישן עליה אותו תינוק נכפה ולא אמרן אלא דלא הוי בר שתא אבל הוי בר שתא לית לן בה ולא אמרן אלא דגני להדי כרעיה אבל גני להדי רישיה לית לן בה ולא אמרן אלא דלא מנח ידיה עילויה אבל מנח ידיה עילויה לית לן בה 🌣 אל תצא יחידי בלילה דתניא לא יצא יחידי בלילה לא בלילי רביעיות ולא בלילי שבתות מפני שאגרת בת מחלת היא ושמונה עשרה רבוא של מלאכי חבלה יוצאין וכל אחד ואחד יש לו רשות לחבל בפני עצמו מעיקרא הוו שכיחי כולי יומא זמנא חדא פגעה ברבי חנינא בן דומא אמרה ליה אי לאו דמכרזן עלך ברקיע הזהרו בחנינא ובתורתו סכנתיך אמר לה אי חשיבנא ברקיע גוזר אני עליך שלא תעבורי ביישוב לעולם אמרה ליה במטותא מינך שבק לי שגידלו רגה גר נחמני קרוי כן: הוו אב עלך שלא העבוד בישוב לעולם אבור היה ביבן שבק לד גזיימה באביי אמרה ליה אי לאו דמכרזי עלך ברקיע הזהרו בנחמני ובתורתו הוה סכנתיך א"ל אי חשיבנא ברקיע גוזרני עלייכי שלא תעבורי ביישוב לעולם הא קא חזינן דעברה אמרי הני רבינו חננאל

מצוה וגוף גדול אוכל פירות ולו שכר. כלומר, מלוה את חברו ועושה מצוה ומשתלם ממנו מז מצור וגוף נקי השכר. מצוה וגוף נקי נושא אשה ולו בנים. ארבעה דברים צוה רבינו את בנו, אל תדור בשכנציב דליצני נינהו דילמא משכי לך. ולא תשב במטה ארמית משום מעשה דרב פפא, שהיה נושה בארמאי ... ממון ובא לביתו לפרעו, ממון ובא לביתו לפועה, והיה לאותו ארמאי בן ומת, והיה מוטל על המטה. כיון שנכנס רב פפא אמר לו שב על המטה, כיון שישב על המטה צעק כי אתה הרגת את בני כו'. איכא דאמר אל תשב. את תישו בלא אל השב, און הנשן בלא ק"ש. איכא דאמרי לא תנסב גיורת. ואל תבריח עצמך מן המכס, דאי משכחי ליה בידך שקלי לכוליה עסקך. ואל תעמוד בפני השור וכו׳ נזהא בפני רושה דכרים דתורא וכו'. שלשה דברים צוה ר' ישמעאל בר' יוסי את רב אל תעש מום . הוי בעל דין ותרי מיניהו חור בעל דין חוור מיניחו סהדי. ואל תעמוד על המקח בשעה שאין לך דמים, שנמצאת מפחית י כו ב, שנטבאון מכויין. המקח בעיני בעליו. א**שתך** טבלה אל תזדקק לה לילה הראשון. אמר רבא בנדה דאורייתא שטובלת בתשלום שבעת ימים לראייתה, הואיל והוחזק . מעיז פתוח. אבל בסופרת צוה ר' יוסי בר' יהודה אל תצא יחידי בלילה, ואל תעמוד בפני הנר ערום, ואל תכנס במרחץ חדשה ממא המחת הטומד רמוי מטתו לאור הגר הוייז לו בנים נכפים. ת"ר המשמש מטתו ותינוק קטן בה נכפה. אגרת בת מחלת שנראת לר' חנינא ולאביי

מה שהביא רש"י ורשב"ס], ב) דרכות לו ד) ודחמיד המפרש בחושך וכ"א בערוך ערד הבר ע"ש ועי' הוריות יב. ובכריתו' ה: ובפירוש רש"י שס], ה) [ב"מ נח: ע"שן, ו) מס׳ ד"ח פי"ח ע"שן, ו) מסי דיים פייה ושם איתא דמו בראשו, ו) מסי כלה נדה יז. ושת אימה הרי זה חוויה ט) [ועי׳ רש״י סנהדרין מא: ד״ה מנזיהותא וכו׳

הגהות הב"ח

הכא לשוו גערהו.

(A) רש"י ד"ה נזהא. נ"ב ולשון מהא הוא המדבר בקושי ובחזקה והתרסה דכך הוא הלחש להתרים פי המזיק עיין רש"י בפ' היו :בודקין דף מ"א ע"ב

מוסף רש"י

בלא ק"ש. שתהא מטתך דומה למטת ארמית למטת ותה נתטת הרמית (ברכות ח:). ארמאית ממש. על מטת הרמית ומשום מעשה דרב פפא. שאמרה לו שב על המטה והיה ולומר שישב עליו והרגו (שם). משור תם. שלא נגח אלס (ברכות לג.). משור מועד. שנגח ג׳ סל שתולין בו תבן בראשו ואוכל (שם). ושדי דרגא מתותך. לאו דוקא, אלא כלומר הזהר ממנו הרבה **.**(DO)